

*N. D. de Pietatnak,

*akivel azért találkoztam a földön,
hogy megmutassa a Jó Harc útját*

ELŐSZÓ

Könyveim egyik állandóan visszatérő témája: mennyire fontos, hogy megfizessünk az álmainkért. De milyen mértékben manipulálhatók az álmaink? Az utóbbi évtizedekben olyan kultúrában élünk, amely kiemelkedő jelentőséget tulajdonít a hírnévnek, a pénznek és a hatalomnak. Sokan közülünk azt hiszik, hogy kizárólag ezekért az értékekért érdemes küzdeni, és nincsenek tudatában annak ténynek, hogy a kulisszák mögött rejelő, valódi manipulátorok névtelenek maradnak. Ezek a manipulátorok tisztában vannak vele, hogy a legerősebb hatalom észrevétlen – egészen addig a pillanatig, amikor már késő észrevenni, mert csapdába estünk. Erről a csapdáról szól ez a könyv.

A győztes egyedül van négy főszereplője közül hárman hagyják, hogy manipulálják az álmaikat:

Igor, az orosz milliárdos azt hiszi, hogy az emberölés elfogadható, ha a tettet nemes cél – például az emberi szenvedés megszüntetése vagy a szeretett nő visszaszerzése – vezérli.

Hamid, a divatmágnás a legjobb szándékkal kezdte a pályafutását, hogy aztán beszippantsa a gépezet, amelyet ő csak föl akart használni céljai eléréséhez.

Gabriela – akárcsak a mai emberek többsége – megvan győződve róla, hogy a hírnév önmagában is elég cél, a legmagasabb kitüntetés egy olyan világban, amely a hírnevet tartja a legnagyobb teljesítménynek.

Ez nem thriller, hanem egy kimerevített tablókép arról, hogy hol tartunk most.

Paulo Coelho

A Px4-es kompakt Beretta pisztoly alig nagyobb, mint egy mobiltelefon, körülbelül 700 grammot nyom, és 10 lövést képes leadni. Azonkívül, hogy kicsi, könnyű és észrevétlenül meglapul a zsebben, a kis kalibernek van még egy óriási előnye: a golyó nem megy keresztül az áldozat testén, hanem a csontokba fúródik, és mindent szétroncsol, ami az útjába kerül.

Egy ilyen kaliberű lövés esetében nyilvánvalóan a túlélésnek is nagyok az esélyei: több ezer olyan eset van, amikor egyetlen főartéria sem sérül, és az áldozatnak van ideje ocsúdnia és ártalmatlanná tennie a támadóját. De ha az illető, aki a fegyvert használja, rendelkezik némi tapasztalattal, eldöntheti, hogy gyors halált választ – a szemek közé vagy a szívre célozva –, vagy valami lassabbat: mondjuk egy bizonyos szögben a bordák közé nyomja a pisztoly csövét, és meghúzza a ravaszt. Akit így lőnek le, annak beletelik egy kis idejébe, amíg észreveszi, hogy halálosan megsebesült: még megpróbál visszatámadni, menekülni, segítséget kérni. A dolog előnyös oldala, hogy az áldozatnak jut ideje rá, hogy lássa, ki öli meg, miközben lassan kimegy belőle minden erő, azután lerogy a földre, anélkül hogy kifelé nagyon vérezne, és anélkül hogy értené, miért történik mindez.

A hozzáértők szerint ez korántsem az ideális fegyver: „Legfeljebb nőknek való, nem kémeknek” – mondja egy angol titkos ügynök James Bondnak a sorozat első filmjében, miközben elveszi tőle régi pisztolyát, és átad helyette

egy új modellt. De ez persze csak a profiknak szól, mert amire neki kell, arra nincs ennél alkalmasabb fegyver.

A Berettáját a feketepiacon vette, hogy később ne lehessen azonosítani. Öt golyó van a tölténytárában, de ő csak egyet kíván fölhasználni, azt, amelyiknek a végébe körömreszélővel belekarcolt egy „X”-et. Ezért amikor a golyó majd kirepül a fegyverből, és valami szilárd anyagot ér, négy darabra esik szét.

A Berettát azonban csak a legvégső esetben fogja használni. Más módszerei is vannak arra, hogy elpusztítson egy világot, szétromboljon egy univerzumot, Ewa pedig biztosan megérti majd az üzenetet, amint megtalálják az első áldozatot. Tudni fogja, hogy a szerelem nevében cselekedett, hogy egyáltalán nem haragszik rá, és hogy visszafogadja őt, anélkül hogy megkérdezné, mi történt az elmúlt két évben.

Reméli, hogy a hat hónapig tartó gondos tervezgetés meghozza a gyümölcsét, de bizonyosságot csak holnap szerezhethet. Íme a terve: hagyja, hogy a Fúriák, a görög mitológia alakjai, leszálljanak fekete szárnyaikkal arra a kék-fehér tájra, amely tele van gyémánttal, botoxszal, sportkocsikkal, amik tökéletesen haszontalanok, mert legfeljebb két utas fér el bennük. A hatalomhoz, a sikerhez, a hírnévhez és a pénzhez fűzött ábrándok – ezeket törheti szét egyik pillanatról a másikra azokkal az apró eszközökkel, amiket magával hozott.

Már fölmehetett volna a szobájába, hiszen a jelenet, amire várt, este 11 óra 11 perckor lezajlott, pedig ő felkészült rá, hogy többet kell várakoznia. A férfi belépett azzal a gyönyörű nővel az oldalán, mindketten feltűnően elegáns öltözetben, hogy részt vegyenek a fontos vacsorák

után szokásos estélyen, amely jóval látogatottabb, mint a fesztivál akármelyik filmbemutatója.

Igor nem fedte fel magát. Az egyik kezével az arca elé tartott egy francia újságot (az orosz magazin esetleg gyanús lehetett volna), hogy a nő ne ismerje föl. Fölösleges óvintézkedés volt: az a nő sohasem néz rá senkire, ahogy a többiek sem, akik a világ úrnőjének érzik magukat. Ők azért vannak ott, hogy tündököljenek, és nem figyelik, mit viselnek a többiek – mert a gyémántok számától és a ruha különlegességétől függően esetleg búskomorságba esnének, elromlana a kedvük, kisebbségi komplexusuk támadna, hiába költöttek egy vagyont a ruhájukra és a kiegészítőkre.

Partnere, egy választékosan öltözött, őszülő férfi, oda ment a bárpulthoz és pezsgőt kért: az elengedhetetlen aperitifet egy olyan este előtt, amely sok új kapcsolattal, jó zenével, valamint a tengerpartra és a kikötőben horgonyzó jachtokra nyíló kitűnő kilátással kecsegtet.

Látta, hogy udvariasan bánik a pincérnővel. Megköszönte az italt, és busás borraivalót adott.

Mindhárman ismerték egymást. Igor boldogság fogta el, amikor érezte, hogy az adrenalin lassan szétárad a vérében: másnap tesz róla, hogy a nő tudomást szerezzen a jelenlétéről. És eljön az a pillanat, amikor találkozni fognak.

És csak az Isten tudja előre, hogy mi lesz ennek a találkozásnak az eredménye. Igor, az ortodox katolikus, fogadalmat és esküt tett egy moszkvai templomban, Szent Magdolna ereklyéi előtt (amelyek egy hétig tartózkodtak az orosz fővárosban, hogy a hívek imádhassák őket). Csaknem öt órán keresztül állt sorban, és mire odaért, meg volt győződve róla, hogy a papok találták ki az egé-

szet. De nem akarta megkockáztatni, hogy nem tesz fogadalmat.

Kérte a szentet, hogy oltalmazza meg és támogassa őt abban, hogy a lehető legkevesebb áldozattal érje el a célját. Cserébe egy aranyikont ígért, amit egy novoszibirszki kolostorban élő híres festőtől rendel majd meg, amikor mindennek vége lesz, és ő visszatérhet a szülőföldjére.

Hajnali három órakor a Hotel Martinez bárját elárasztja a cigaretta- és az izzadságszag. Noha Jimmy már abba hagyta a zongorázást (Jimmy lábain felemás cipő van), és a pincéernő is rettenetesen kimerült, az ott maradt vendégeknek eszük ágában sincs elmenni. Nekik még itt kell maradniuk a teremben, legalább még egy óráig, vagy akár egész éjszaka, amíg végre történik valami!

Elvégre már négy nap eltelt a cannes-i filmfesztivál megnyitása óta, és még mindig nem történt semmi. A különböző asztaloknál ülők fejében ugyanaz a gondolat fészkel: találkozni kell a Hatalommal. Minden szép nő azt reméli, hogy valami producer beleszeret, és fontos szerepet ad neki a következő filmjében. A színészek fesztelenül beszélgetnek egymással, nevetgélnek, és eljátsszák, hogy nekik ez az egész semmit nem jelent, fél szemmel azért egyfolytában az ajtót lesik.

Valaki jönni fog.

Valakinek még jönnie kell. A fiatal rendezők, tele ötletekkel, táskájukban az önéletrajzukkal és a vizsgafilmjükkel, fejükben az összes kimerítő olvasmánnyal a fotóművészetről és a forgatókönyvírásról, valami nagy szerencsére várnak: valakire, aki egy partiról visszatérve üres asztalt keres, rendel egy kávét, rágyújt egy cigarettára, már unja, hogy mindig ugyanazokra a helyekre jár, és nyitott az új kalandokra.

Milyen naivak.

Ha valóban jönne egy ilyen ember, nyilván hallani sem akarna az új „projektről, amelyet még senki nem csinált”, de hát az elkeseredés képes becsapni az elkeseredett lelkeket. A hatalmasok, akik időnként belépnek, épp csak körbepillantanak, aztán mennek is föl a szobájukba. Nem aggódnak. Tudják, hogy nincs félnivalójuk. A hatalmi elit, a Szuperosztály nem bocsátja meg az árulást, ott mindenki tisztában van a határaival – és hiába tartja úgy a legenda, ők sem jutottak oda, hogy élet és halál ügyében dönthetnének. Másrészt pedig, ha valami váratlan és fontos dolog fölfedezésre vár – akár a film, akár a zene, akár a divat világában –, az a mélyreható kutatások eredményeképpen kerül a felszínre, nem pedig a szállodai bárokban.

A Szuperosztály most éppen azzal a lánnyal szeretkezik, akinek sikerült bejutnia az estélyre, és mindenre kapható. A Szuperosztály most éppen lemossa a sminkjét, nézegeti a ráncait, és azt gondolja, hogy itt az ideje egy újabb plasztikai műtétnek. Olvassa az interneten a híreket, keresi, mit írnak az aznapi bejelentéséről. Beveszi az elengedhetetlen altatót, megissza a teát, ami könnyű fogyást ígér. Bejelöli az étlapon, hogy mit hozzanak föl reggelire a szobájába, és kiakasztja a kilincsrre, a „Ne zavarjanak” táblácskával együtt. A Szuperosztály lehunyja a szemét, és azt gondolja: „Remélem, hamar elalszom, mert holnap van egy találkozóm tíz előtt.”

A Martinez bárjában azonban mindenki tudja, hogy ott vannak a hatalmasok. És ha ott vannak, akkor az számukra eséllyel kecsegtet.

Az meg sem fordul a fejükben, hogy a Hatalom csak a Hatalommal áll szóba. Hogy nekik arra van szükségük, hogy egymással találkozzanak, együtt egyenek és

igyanak, nagy partikat rendezzenek, a megjelenésükkel emeljék egy-egy rendezvény fényét, áltassák magukat, hogy a luxus és csillogás világa mindenki számára elérhető, aki elég bátor ahhoz, hogy makacsul ragaszkodjon az elképzeléseihez. Hogy elkerüljék az olyan háborúkat, amelyek nem hoznak hasznot, és hogy ellentétet szítsanak országok vagy cégek között, ha úgy érzik, hogy ez még több hatalmat vagy pénzt ígér nekik. Hogy színleljék, hogy boldogok, pedig a saját sikerük rabjai. Hogy még tovább növeljék a vagyonukat és a befolyásukat, akkor is, ha már óriási – ugyanis a Szuperklasszisok tagjai hiúságból vetélkednek egymással, és mindenki a csúcok csúcsára akar jutni.

Az eszményi világban a Hatalom szóba állna a színészekkel, a rendezőkkel, a divattervezőkkel és az írókkal, akiknek már vörös a szemük a fáradtságtól, és már azon jár az eszük, hogy holnap visszatérnek messzi városukba, az albérletükbe, és kezdhetik előlről a kopogtatást, az ismerkedést, az érvényesülés keresését.

A való világban a Hatalom most bezárkózik a szobájába, és átfutja az elektronikus leveleit, méltatlankodik, hogy a partik mindig egyformák, hogy a barátnője ékszere nagyobb, mint az övé, hogy a riválisa jachtjának különleges díszítése van, és ez hogy lehetséges...

Igornak nincs kivel beszélgetnie, de ez nem is érdekli. A győztes egyedül van.

Igor egy oroszországi telefontársaság sikeres tulajdonosa és elnöke. Már egy évvel korábban lefoglalta a Martinez legjobb lakosztályát (amit legalább tizenkét napra kell kifizetni, függetlenül attól, hogy mennyi ideig kíván maradni a vendég), és ma délután megérkezett a magánrepülőgépén, lezuhanyozott, utána lement a hallba, abban a reményben, hogy tanúja lehet egy egyszerű kis jelenetnek.

Egy ideig színésznők, színészek és rendezők háborgatták, de neki már megvolt a tökéletes válasza mindannyiuk számára:

– *Don't speak English, sorry. Polish.*

Vagy:

– *Don't speak French, sorry. Mexican.*

Valaki megpróbált elmakogni pár szót spanyolul, de akkor Igor más eszközhöz folyamodott. Számokat jegyzett föl egy füzetbe, hogy ne tűnjön se újságírónak (aki mindenkit érdekel), se a filmiparhoz kapcsolódó személynek. Mellette egy orosz nyelvű gazdasági magazin (a legtöbben úgysem tudják megkülönböztetni egymástól az orosz, a lengyelt és a spanyolt), egy jelentéktelen üzletember fényképével a borítóján.

A bár vendégei azt hiszik magukról, hogy jó emberismerők, és békén hagyják Igort abban a hiszemben, hogy bizonyára ő is az a fajta milliomos, aki azért jön Cannesba, hogy szeretőt találjon. Miután az ötödik ember is leült az asztalához, és ásványvizet kért, mondván, hogy „sehol nincs szabad szék”, elterjedt a pletyka, és már az egész bár tudja, hogy ez a magányos férfi nem képviselője sem a film, sem a divat világnak, így hát egyelőre félreteszik „parfüm” néven.

A „parfüm” a színésznők (vagy „starlet”-ek, ahogy a fesztiválon hívják őket) tolvajnyelvi fordulata: könnyű lecserélni a márkát, sokszor azonban valóságos kincs lehet. A „parfümökkel” csak a fesztivál utolsó két napján kezdenek el foglalkozni, amikor már bizonyos, hogy nem találtak maguknak semmi érdekeset a filmiparban. Addig várnia kell ennek a furcsa, gazdagnak látszó férfinak. Minden színésznő jól tudja, hogy még mindig jobb egy új partnerrel távozni (aki később akár filmproducerré is válhat), mint elmenni a következő rendezvényre, ahol

csinálhatják végig ugyanazt a szertartást – inni kell, mosolyogni (főleg mosolyogni), eljátszani, hogy nem néznek senkire, miközben a szívük szaporán ver, mert az óra mutatói gyorsan pörögnek, a gálavacsorák még tartanak ugyan, de őket nem hívták meg, egyes egyedülálló férfiakat viszont igen.

Előre tudják, hogy mit fognak mondanak a „parfümök”, hiszen mindegyik ugyanazt mondja, de úgy tesznek, mintha elhinnék:

- a) „Mellettem megváltozhat az életed.”
- b) „Sok nő szívesen lenne a helyedben.”
- c) „Most még fiatal vagy, de gondoldj arra, mi lesz pár év múlva. Itt az ideje egy hosszabb távú befektetésnek.”
- d) „Nőcs vagyok, de a feleségem...” (ez a mondat többféleképpen végződhet: „betegeskedik”, „azt mondta, hogy öngyilkos lesz, ha elhagyom” stb.)
- e) „Te igazi hercegnő vagy, és megérdemled, hogy úgy is bánjanak veled. Egész életemben rád vártam, bár ennek magam sem voltam tudatában. Nem hiszek a véletlenekben, és azt érzem, hogy adnunk kell egy esélyt ennek a kapcsolatnak.”

A társalgás mindig ugyanaz. Ami változik, az a végeredmény: hogy milyen ajándékot sikerül kiszedni belőle (lehetőleg ékszerket, amiket később el lehet adni), esetleg meghívást egy-két jachton rendezett partira, ahol minél több névjegykártyát érdemes összegyűjteni, végig kell hallgatni ugyanazokat a társalgásokat, viszont meghívót lehet szerezni a Forma 1-es versenyekre, ahol ugyanezek az emberek jelennek meg, és ahol talán már vár a nagy esély.

Szintén „parfümnek” nevezik a fiatal színészek az idős, plasztikázott és botoxszal felfújott milliomosnőket, akik azonban okosabbak, mint férfi társaik. Ők soha nem

vesztegetik az idejüket: csak az utolsó napokban érkeznek meg, és tudják, hogy a pénzük a vonzerejük.

A hímnemű „parfümök” tévhitben élnek: azt hiszik, hogy ha sikerült elcsábítaniuk a hosszú lábak és az ifjú arcok tulajdonosait, akkor kedvükre manipulálhatják őket. A nőnemű „parfümök” viszont kizárólag a brilián-saik hatalmában bíznak, és semmi másban.

Igor nem ismeri ezeket a részleteket: ő most van itt először. És épp most állapította meg, legnagyobb megdöbbenésére, hogy senkit nem érdekelnek különösebben a filmek – kivéve a bárban ülő embereket. Átlapozott néhány magazint, kinyitotta a borítékot, amelybe a titkárnője a legfontosabb partikra szóló meghívókat tette, és sehol sem tettek említést egyetlen premierről sem. Mielőtt megérkezett Franciaországba, kíváncsi volt rá, hogy milyen filmek versenyeznek – és rendkívül nehezen szerezte meg ezeket az információkat. Azután egy barátja ezt mondta neki:
– Felejsd el a filmeket. Cannes valójában divatfesztivál.

Divat. De hát mit gondolnak az emberek? Szerintük az a divat, ami évszokról évszakra változik? Azért jöttek ide a világ minden tájáról, hogy megmutassák a ruháikat, az ékszereiket és a cipőgyűjteményüket? Nem ismerik a szó valódi jelentését. A „divat” valójában nem más, mint annak a kifejezése: a te világodhoz tartozom. Én is a te hadsereged egyenruháját hordom, ne lőj rám.

Azóta, hogy férfiak és nők csoportjai elkezdtek együtt élni a barlangokban, a divat az egyetlen olyan kifejezési eszköz, amit mindenki megért, anélkül hogy ismerné a másikat, és amivel el lehet mondani: egyformán öltözködünk, a te törzsedből való vagyok, összefogunk a gyengébbek ellen, és így életben maradunk.

De akik itt vannak, azt hiszik, hogy a „divat” minden. Hathavonta egész vagyont költenek arra, hogy megváltoztassanak valami apró részletet, és továbbra is a gazdagok kiváltságos törzséhez tartozhassanak. Ha most ellátogatnának a Szilícium-völgybe, ahol az informatikai világ milliárdosai műanyag karórát és elnyűtt nadrágot hordanak, rádöbbenének, hogy a világ már nem a régi, mintha mindenki azonos társadalmi szinten élne, mert már senkit nem érdekel a gyémánt mérete, a nyakkendő márkája és a bőrtáska tervezője. A jelek szerint a világnak ezen a részén nem léteznek nyakkendők és bőrtáskák, ám nem messze tőle ott van Hollywood, egy még hatalmasabb gépezet, amely – bár hanyatlásnak indult – még képes elhíttetni az ártatlan lelkekkel, hogy nincs csodálatraméltóbb dolog a ruhakölteményeknél, a smaragd nyakékeknél és az óriási limuzinoknál. És mivel még mindig ezzel vannak tele a magazinok, senkinek nem áll érdekében romba dönteni a több milliárd dolláros reklámpart, a főlöleges holmik kereskedelmét, a haszontalan irányzatok diktálását vagy az újabb és újabb csodakrémek megalkotását, amik valójában ugyanazok, csak a címkéjük változik.

Nevetségesek. Igor képtelen leplezni a gyűlöletét azok iránt, akiknek a döntései emberek millióit érintik, olyan férfiakat és nőket, akik tisztességesen dolgoznak és méltósággal élik a mindennapjaikat, pusztán azért, mert egészségesek, van hol lakniuk és szeretik a családjukat.

Perverzек. Amikor úgy tűnik, hogy minden a legnagyobb rendben van, amikor a családok leülnek az asztal köré, hogy együtt vacsorázzanak, hirtelen megjelenik a Szuperosztály szelleme, és lehetetlen álmokat kínál föl nekik: luxust, szépséget, hatalmat. És szétesik a család.

Az apa éjszakákat tölt álmatlanul, mert túlórázik, hogy megvehesse a legújabb sportcipőt a fiának, nehogy kikö-

zösiítsék az iskolában. A felesége titokban azért sírdogál, mert a barátnői márkás ruhákat hordanak, neki pedig nincs pénze ilyesmire. A kamaszok pedig, ahelyett hogy megismernék a hit és a remény igazi értékeit, arról álmodoznak, hogy művészek lesznek. A vidéki lányok elveszítik az identitásukat, és azon törik a fejüket, hogyan juthatnak el a nagyvárosba, ahol bármibe, de tényleg bármibe belemennek, csak hogy megszerezzenek egy bizonyos ékszert. A világ, amelynek az igazságosság felé kéne haladnia, az anyag körül forog, a körül az anyag körül, ami hat hónap múlva már nem jó semmire, ki kell cserélni újra, és így, csakis így maradhatnak a csúcson azok a hitvány alakok, akik most ott vannak Cannes-ban.

Igor természetesen nem hagyja, hogy ez a pusztító erő hasson rá. A világ egyik legirigylésreméltóbb munkáját végzi. Jóval többet keres naponta, mint amennyit el tudna költeni egy év alatt, pedig elhatározta, hogy minden lehetséges szórakozást megenged magának – törvényeseket és törvényteleneket egyaránt. Nem okoz neki nehézséget egy-egy nő meghódítása, még azelőtt sem, hogy gazdagsága kiderülne – számtalanszor kipróbálta már, és mindig sikerült. Most töltötte be a negyvenedik évét, és tökéletes formában van, a rendszeres évi orvosi vizsgálat szerint is makkegészséges. Őt nem köti semmit. Nem kell egy bizonyos márkájú ruhát hordania, egy bizonyos előkelő étterembe járnia, azon a tengerparton üdülnie, ahova „mindenkinek muszáj elmennie”, nem kénytelen megvenni azt a karórát, amelyet valamelyik sikeres sportoló reklámoz. A fontos szerződéseket egy párforintos tollal is aláírhatja, nyugodtan hordhatja azokat a kézzel varrott kényelmes és elegáns zakókat, amelyeket az irodája melletti kis boltban vásárolt, és amelyeken semmiféle márkajelzés nem látszik.

Azt csinálhat, amit akar, senki előtt nem kell fitogtatnia a gazdagságát, érdekes munkája van, amit lelkesen végez.

Talán éppen ez a baj: mindig mindent lelkesen csinál. Meggyőződése, hogy ez az oka annak, hogy a nő, aki néhány órával ezelőtt belépett a bárba, nem az ő asztalánál ül.

Próbál tovább gondolkodni, hogy teljen az idő. Még egy italt rendel Kristelle-től – azért tudja a pincérnő nevét, mert egy órával ezelőtt, amikor kisebb volt a forgalom (az emberek a vacsorákon időztek még, kért egy pohár whiskyt, és a nő megjegyezte, hogy szomorúnak látszik, jól tenné, ha enne valamit és egy kicsit jobb kedvre derülne. Igor megköszönte a figyelmességet, és örült, hogy van valaki, akit valóban foglalkoztat az ő lelkiállapota.

Talán ő itt az egyetlen, aki tudja, hogy hívják azt az embert, aki kiszolgálja: a többiek csak az asztaloknál és a nézőtéren ülők nevére – és ha lehet, foglalkozására – kíváncsiak.

Próbál tovább gondolkodni, de már hajnali három óra is elmúlt, és a szép nő nem jelent meg újra az udvarias férfival – aki egyébként külsőre nagyon hasonlít rá. Talán egyből fölmentek a szobájukba, és most szeretkeznek, vagy esetleg még pezsgőznek valamelyik jachton, ahol akkor kezdődnek a partik, amikor a többi helyen véget érnek. Talán csak hevernek az ágyon, és újságot olvasnak anélkül, hogy egymásra néznének. De ennek nincs is jelentősége. Igor egyedül van, fáradt, és aludnia kell.